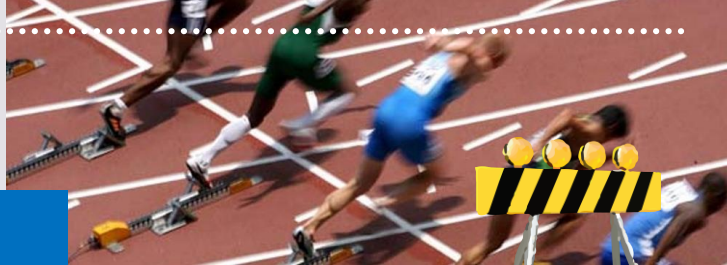

1

"Kristova láska nás nutí."

(srov. 2 Kor 5, 14-20)

odrazový můstek

Když se rozhodneme žít **jakékoli slovo**, účinek je vždy stejný: Slovo **nám změní život, do srdce nám vkládá pobídnutí k citlivosti pro potřeby druhých**, působí, že začneme sloužit svým bratrům a sestrám. Jinak tomu být nemůže, protože **přijímání a žití slova v nás rodí Ježíše a přivádí nás k jeho napodobování.**

To, co nutilo apoštola Pavla k hlásání evangelia a k budování jednoty v jeho komunitách, byla jeho hluboká zkušenost s Ježíšem.

Pavel se cítil být Ježíšem milovaný, spasený; Ježíš pronikl do jeho života tak, že nic a nikdo by ho od něj nedokázal odloučit.

Pobízí Kristova láska stejně důrazně i nás?

Pokud jsme opravdu zakusili jeho lásku, nemůžeme nemilovat a **musíme odvážně vstupovat tam, kde je rozdělení**, konflikt, nenávisť, abychom přinášeli svornost, pokoj, jednotu.

Láska nám umožňuje **vrhnout se se srdcem na dlani přes překážky**, abychom se přímo spojili s lidmi, s jejich myšlenkami a sdíleli jejich starosti, abychom společně hledali řešení.

(otázka)

{ Kdy jsem cítil nebo kdy cítím, že mě Ježíš miluje? }

(work in progress)

I my se můžeme vrhnout se srdcem na dlani přes překážky. Jak? Tak, že z každé překážky, z každé těžkosti uděláme „odrazový můstek“, nový impulz k tomu, jak moci milovat všechny.

Fabio Ciardi
Uprava Centrum Gen3

(rozhovor)

"V dospívání jsem neměl vztah s Bohem. Objevil jsem ho znovu zvláštním způsobem. Když mi bylo 16 let, mému otci zjistili nevléčitelnou nemoc, a tato zpráva ve mně zanechala hluboké prázdno.

Tatínek měl před sebou pár měsíců života. Chtěl jsem, aby v tomto období mohl zakusit, jak moc ho mám rád. Přiznávám, že to nebylo jednoduché, protože pro mě nebylo běžné, abych miloval lidi konkrétně.

V tomto období jsem poznal mládež z Hnutí fokoláre. Mario, jeden z nich, se mě tehdy zeptal, kdy se chystám tatínka navštívit a nabídl se, že by šel se mnou. Než jsme tam přišli, zeptal se, jestli má tatínek rád zmrzlinu. A v ruce už měl tři kousky tohoto sladkého dárku.

Když jsme se vraceli domů, ptal jsem se ho, proč to udělal. „Kdyby to byl můj tatínek, byl bych rád, kdyby se mnou někdo tu bolest sdílel.“ A tak jsem tatínka začal mít rád tak, jak si to přál. Jednou jsem přišel do nemocnice a on mi dává balíček: „To je za všechnu tvou lásku, kterou jsi mi dal!“ Byla to chvíle mimořádné radosti. Za tři dny tatínek odešel do Nebe. Ale ten největší dárek, který mi dal, bylo to, že jsem díky němu znovu našel vztah s Bohem. S tatínkem jsem se totiž začal modlit a vnímat osobní vztah s Bohem.

Augustýn

(moje poznámky)

1